

Spoj dobrog projektovanja, dobrog upravljanja i uključenosti zajednice je delotvoran u stvaranju bezbednije sredine, smanjenju opasnosti i straha. Jedna od najdelotvornijih mera za postizanje bezbednosti zajednice je stvaranje živahnih gradskih sredina i javnih površina lake preglednosti i nadzora.

slika 9

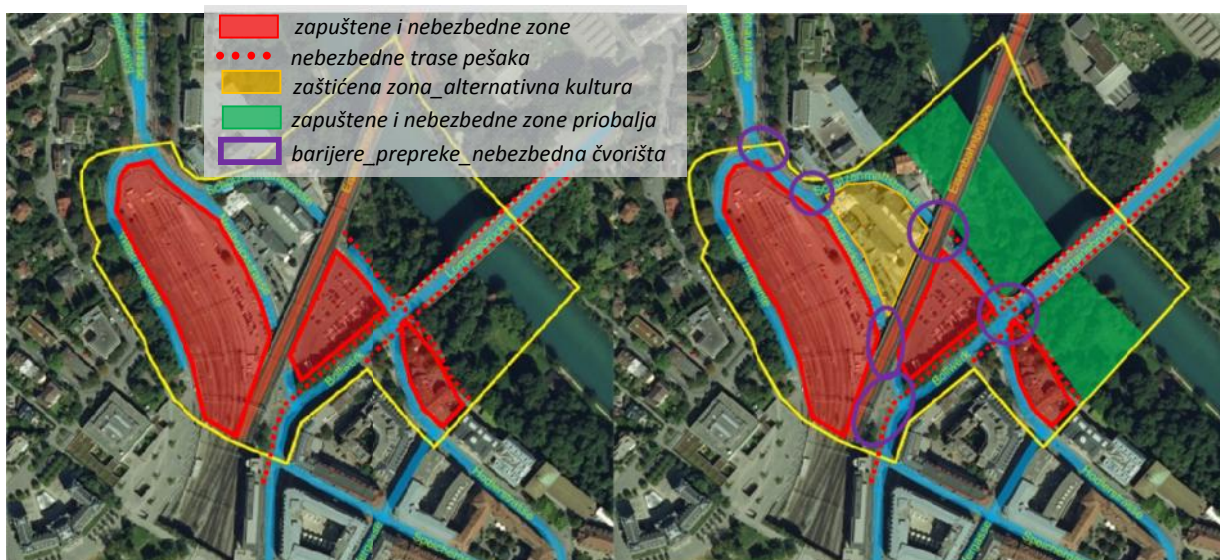

slika 10

slika 11

Ne samo da je ovo područje prezasićeno saobraćajnim trasama, ono je i presečeno trasama mostova koja još dodatno smanjuju izgled a i osećaj bezbednog mesta (slika9, slika 10 i slika11).

slika 12

Automobili su veći deo vremena u stanju mirovanja. Mesto i način njihovog parkiranja mogu biti važani činilac kvaliteta mesta. Način postavljanja parking prostora takođe presudno utiče na valjanost mesta. Vozilima se ne bi smela dopustiti prevlast u prostoru, niti da ometaju pešake i bicikliste.

Kao što je već napomenuto, lokacija sadrži velilku površinu, dva punkta, koja su namenjena ovom sadržaju. Takvi prostori/sadržaji doprinose nebezbednom i nezanimljivom doživljaju mesta (slika12). Ovakav tip javnih prostora, zajedno sa okolinom koja je u demoliranom i napuštenom stanju je idalan za okupljanje pojedinih grupa ljudi koji žele da budu izolovani i

neprimećeni u okruženju i društvu.

Okupljanje ovakve "vrste" ljudi može biti pogubno za ostale građane, susede, prolaznike a samim tim i za celokupno mesto. Prostor dobija mračne i zastrašujuće osobine, i biva neprivlačan okolini.

Priobalje, koje konkursno područje zahvata je na veoma lošem nivou, što zajedno sa predhodnim stavkama doprinosi lošem izgledu, a i osećaju mesta (slika13).

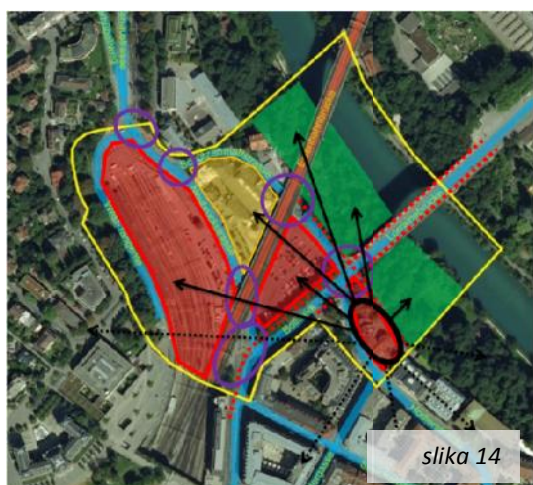
U gradu postoje drugačiji i različito važni prostori. Bitno je sagledati kako svaki novi zahvat doprinosi toj hijerarhiji, odnosno prilagoditi pristup u skladu sa tipom prostora, karakterom i veličinom.

Iz priloženih fotografija možemo primetiti da je lokacija na veoma deprimirajućem nivou, što je nedopustivo obzirom da je nadomak centra grada i najbitnijih dešavanja u istom. Kao najadekvatnije rešenje proizlazi celokupna prenamena i revitalizacija prostora koja će se bazirati na povećanju stepena korišćenja i uklapanja istog u okruženja.

Neophodno je stvoriti otvorene javne prostore i povezati ostatak grada sa priobaljem/rekom na način date veze i aktivnosti u prostoru budu u kontinuitetu i nekoj vrsti hijerarhije.

Otvoreni prostor treba projektovati tako da bude pozitivan i jasno određen .to se može postići davanjem jasne namene, karaktera i oblika svakom spoljašnjem prostoru i uspostavljanjem jasnih granica.

Odgovarajuća osnovna namena prostora zavisice od opreme koju sadrži u odnosu na potrebe, kao i od osobenosti okolnih namena, korisnika i matrice kretanja. Ulice, trgovci i parkovi mogu biti predviđeni kao povezani raznoliki prostori čiji se karakter menja u zavisnosti od toga da li vode do određenih mesta (odredništa za boravak, obedovanje, susrete i događanja), prolaze kroz ili pored prostora kao što su omiljene ulice ili trgovci, zaustavljaju se na mestima za sedenje i posmatranje prolaznika ili pak predstavljaju spoj svih tih stvari – u vidu višenamenskih prostora u kojima ljudi žive, rade i zabavljaju se.

Na ovom mestu je potrebno ostvariti integraciju kroz povezivanje i preklapanje sa okolnim područjima; ostvariti funkcionalnu efikasnost kako bi pojedinačni elementi (zgrade, ulice, otvoreni prostor) funkcionisali zajedno kao delovi efikasne celine; osposobiti i ekološku usklađenost stvaranjem izgrađenih oblika koji su energetski efikasni i ekološki; zatim unaprediti osećaj /doživljaj mesta stvaranjem prostora koji su prepoznatljivi, uz istovremeno jačanje lokalnog identiteta; i uspostavljanje komercijalne održivosti kao odgovor na realno stanje kada je reč o uticajima tržišta na projektovanje mešanih funkcija i realizaciju.

Kretanje u javnom prostoru varira u zavisnosti od vrste korisnika, pri čemu se stvaraju mešavine kultura gde protok ljudi čini javni prostor živim u zavisnosti od frekvencije i raspona vremena.

Pešački tokovi

velika grupa

mala grupa

individualci

Zaključeno je da je zastupljeno nepostojanje prostora koji je adekvatan za odmor, šetanje, zadržavanje, sedenje, niti kakve srodne vrste aktivnosti. Premanomom, i stvaranjem novih programa doprinelo bi poboljšanju postojećeg stanja, koje je okarakterisano kao veo loš i nebezbedan prostor. Time bi se pospešila i veza prostora sa čovekom, odnos ljudi u prostoru i kompletan doživljaj, i izgubila bi se izolovanost pojedinih sadržaja. Očigledno je da je višenamenski proctor najadekvatnije rešenje koji bi takođe pokušao da integriše i uvede specifične urbane grupe (prvenstveno korisnike rehabilitacionog centra) u okruženje i svakodnevni "normalni" život (slika 14).